

SOUTĚŽ

Následujícího dne v šest hodin ráno se Halvar a Vike posilnili několika miskami ovesné polévky, kterou matka Ylva uměla tak výborně vařit, a vydali se k hromadám kamení.

Mezi oběma hromadami byl kopec, takže z jedné nebylo vidět na druhou.

Halvar hned popadl největší balvan ze své hromady a potkal Vika na konci Malého háje. Halvar se smál na celé kolo, protože jeho kámen byl dvakrát tak velký jako Vikův.

„To má být břemeno pro chlapa?“ posmíval se. „Ale ty toho víc neunesesh. Já vedu.“

Pak vzal Halvar další velký balvan. Tentokrát Vika nepotkal, právě tak jako při dalším a dalším a dalším.

Kluk je líný, pomyslel si Halvar, tohle není žádná soutěž, musím se na něho zajít podívat.

Vylezl na kopec. Dole uviděl Vika, jak si hoví v trávě.

„Jsi lenoch!“ křikl na něho Halvar.

„Jak to? Já pracuju!“ odpověděl Vike.

„To vidím! Jen aby ses neztrhal.“

„Neboj se. Jak ti to jde? Jistě jsi už přenesl nejmíň půl tuctu kamenů?“

„Ne, ale pět pořádných balvanů, pokud ti do toho něco je,“ odpověděl Halvar.

„Pět? Ne víc?“ podivil se Vike. „To ti jich zbývá ještě

hodně. Je jich dvě stě v každé hromadě. Ale teď už jdi, rušíš mě při práci.“

„Kluku jeden drzá!“ zahromoval Halvar. „Vlastně bych ti měl pořádně zmalovat zadek!“

„Jen se kvůli mně neobtěžuj,“ řekl Vike, „radši mě nech v klidu pracovat.“

„Copak pracuješ? V téhle poloze?“

„Ty jsi ještě neslyšel o duševní práci?“ zeptal se Vike. „Přestěhoval jsi pět kamenů a já deset. To je dvakrát tolik.“

„Ty jsi přenesl jeden, jeden jediný malý kamínek. Ne-dělej si legraci ze staršího.“

„Prosím tě, táto, snaž se pochopit, co ti říkám,“ za-prosil Vike. „Přenesl jsem dvacet kamenů o polovinu vzdálenosti.“

„Já jsem tam žádné neviděl,“ řekl Halvar.

„Vymyslel jsem způsob, jak to udělám,“ řekl Vike. „To je totéž, jako bych je přenesl polovinu cesty.“

„Ty nosíš kameny v duchu a já těmahle rukama,“ řekl Halvar.

„Tak se tím utěšuj,“ řekl Vike. „Ale teď už jdi, nebo zůstaneš pozadu.“

„Moc si dovoluješ, uličníku,“ řekl Halvar a odešel.

Velký prak... přemýšlel Vike, velikánský prak, to bude ono. Když se člověku nechce nosit dvě stě kamenů, musí si něco vymyslet. Nejlepší věci si lidé vymysleli tehdy, když si chtěli ušetřit námahu. Jako například kolo a páku! To vymysleli největší lenoši. Tak vzniká pokrok. A teď je řada na mně. Musím si vymyslet veli-kanánský prak!

A Vike šel domů a vysadil dveře hlavního vchodu.

Pak ohnul dvě pružné, pevné mladé břízky, které stá-

ly v příhodné vzdálenosti od sebe. Přivázel k nim dveře proutím a do země zarazil klín, který udržoval dveře při zemi. A vynález byl hotov. Stačilo do klínu kopnout a břízky se vmžiku narovnaly. Jestliže na dveřích něco leželo, vyletělo to do povětří. Byl to obrovský prak nebo katapult či jak by to kdo nazval.

Vike položil na dveře pět kamenů, kopl do klínu a vystřelil. Vyšlo to do puntíku. Kameny doletěly zrovna na konec Malého háje. Pak už Vikovi stačilo vyšplhat se na jednu z obou břízek, sednout si na dveře a tím je vlastní vahou zase stlačit k zemi. A prak byl připraven k dalšímu použití.

Když se Halvar hnál s desátým kamenem v náručí, uviděl, jak se z nebe snáší déšť kamenů, a vykřikl leknutím. To jsou bohové, řekl si v duchu, jakoupak asi mají ti šizuňkové dneska náladu?

Nezaslechl však žádné zahřmění, a bohové nedají bez zahřmění ani ránu, na to jsou příliš ješitní. Tak to asi bude Vike, pomyslel si Halvar a litoval, že vykřikl. Kromě toho ty kameny poznával, sám je před časem snášel na hromadu. Šel se znovu podívat na kopec.

„Táto, nějak moc odbíháš od práce,“ řekl Vike, „takhle jenom ztrácíš čas. Musíš být vytrvalejší.“

„Hlupáku,“ ulevil si Halvar.

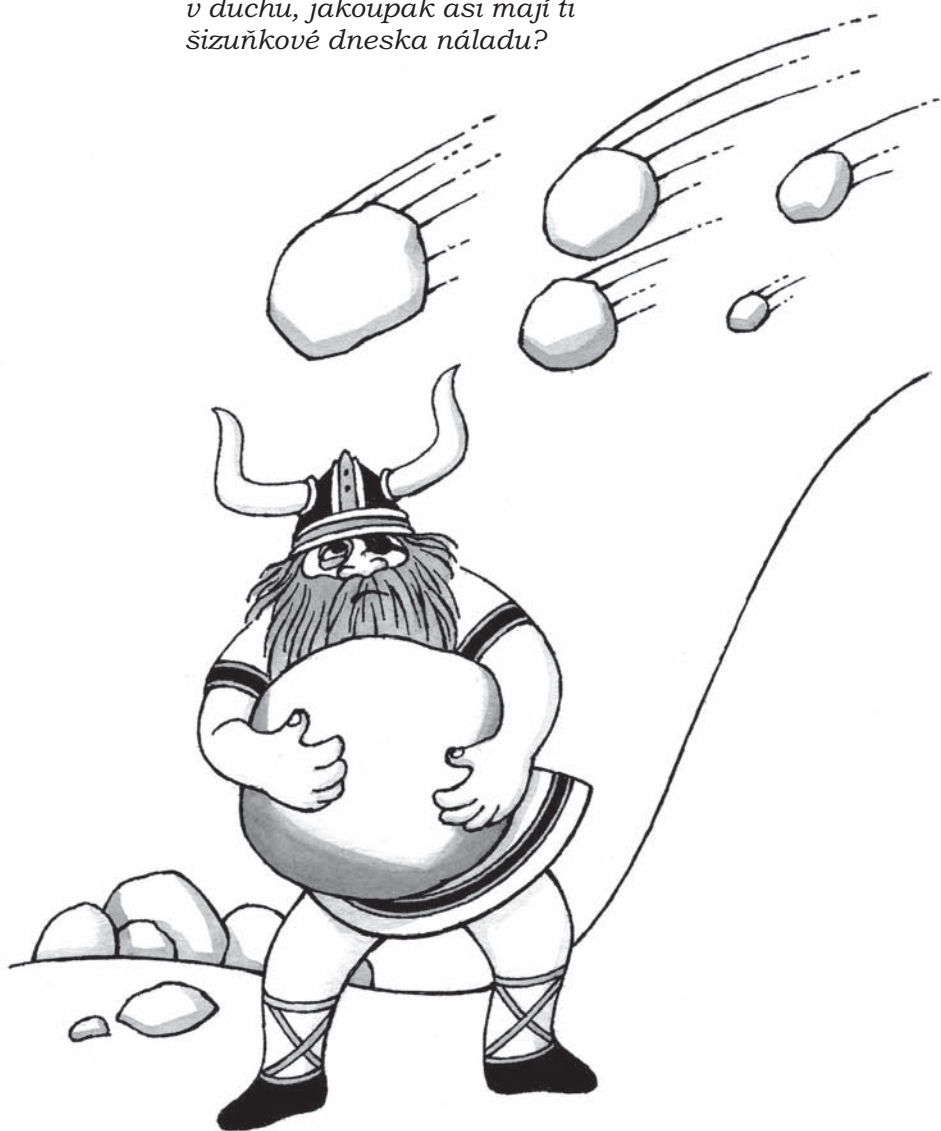
„Asi jsi chtěl říct chytrá hlavo a v tom případě bys měl pravdu,“ řekl Vike.

Halvara to rozzlobilo, popadl hned dva kameny, až mu zapraštělo v zádech, a uháněl s nimi až na druhou stranu háje. To by ve Flaku dokázal málokdo.

Vtom zase letělo povětřím pět či šest kamenů najednou. A za chvíli zas. A zas. A ještě jednou.

Dva kameny najednou je málo, řekl si Halvar, vzal

*To jsou bohové, řekl si
v duchu, jakoupak asi mají ti
šizůňkové dneska náladu?*

do náruče tři a uháněl, až se z něho kouřilo. Nebyl nadarmo náčelníkem ve Flaku a byl známý tím, že se nikdy nevzdává.

„Hip, hip, hurál!“ křičel Vike. „Ty budeš mít svaly!“

Halvar vzhlédl a podíval se na kopec. Vike tam ležel v trávě a jedl jahody. Navlékl si jich spoustu na dlouhé stéblo trávy. Zív, protáhl se a udělal si pohodlí.

„Lenochu, uličníku, povaleči,“ křičel Halvar, „udělají se ti na zádech mozoly.“

„Neboj se, táto! Všechno stihnu.“

V osm hodin přišla Ylva s ohromným kbelíkem plným kozího mléka a s velikou hromadou nádherně obložených krajíců chleba.

„Kdo vyhrává?“ zeptala se.

„Já,“ řekl Halvar, „přestože Vike podvádí.“

„Já nepodvádím,“ řekl Vike, „já jenom užívám rozumu.“

„Samochvála smrdí,“ řekla Ylva. „Teď ale oba jezte, já zatím půjdu kameny spočítat.“

Pustili se do chlebů a mléka. Halvar se mračil, ale Vike se smál.

Když se Ylva vrátila, tvářila se tajuplně.

„Hádejte!“ řekla.

„Já vedu,“ řekl Halvar, který se tak poctivě dřel.

„Nevymlouvej mu to, mámo,“ řekl Vike, „jinak nám ho rozesmutníš.“

„Nebuď drzý a nevytahuj se,“ řekla Ylva. „Svého otce máš ctít a vážit si ho, zvláště když máš takového otce, jako je Halvar.“

„Promiňte mi oba dva,“ řekl Vike, „já jsem to nemyslel zle.“

„To taky doufám,“ řekla Ylva. „Stihl jsi přemístit sto

deset kamenů, ty chlubile, a otec sto dvanáct. Oba dva jste podali dobrý výkon.“

„Já vedu,“ řekl Halvar, „nic jiného se ani nedalo čekat. Tak se do toho zase dáme!“

A Halvar zvedl čtyři kameny najednou a uháněl s nimi jako pominutý.

Vike si zase pospíšil s prakem a děšť kamení se snášel čím dál častěji. Halvar si přesto udržel vedení až do stočtyřicátého kamene. Pak zakopl o kořen stromu a Vike ho dohnal. Ale Halvar běhal a běhal. Byl celý zpocený, ale ani ho nenapadlo zastavit se a trochu si oddechnout.

Při stoosmdesátém byl Vike o čtyři kameny napřed, při stodevadesátém už o šest. Poslední nálože připravil rychlostí blesku. Pak si na dveře sedl, kopl do klínu a krásně přistál rovnou na kamení.

„Tady mě máš, táto,“ řekl.

Halvar se právě hnal s vyplazeným jazykem a s pěti kameny v náruči.

„Ty ještě nejsi hotov?“ ptal se ho Vike.

„Drž klapačku,“ řekl Halvar, „zbývají mi dva náklady, a to pořádné!“

I poslední kameny donesl poklusem a skončil jen o pět minut později než Vike.

„Jsi dobrý, táto,“ řekl Vike. „Teď bychom si měli zkusit, kdo z nás rychleji oběhne túňku, co říkáš?“

Tu Halvar ukázal, co v něm je. Zasmál se totiž a plácl Vika lehce do zadnice.

„Běhání už bylo dost,“ řekl, „a taky už nemám víc času. Musím zajet k Fjalovi a koupit Ylvě náhrdelníky, ty nejlepší, jaké má Fjale na skladě. Hra je hra, ostatně Fjale musí taky být z něčeho živ.“

*„Běhání už bylo dost,“ řekl,
„a taky už nemám víc času.“*

„To jsi řekl hezky, táto. Ta slova stojí za víc než moje vítězství.“

Halvar se spokojeně usmál a v duchu se podivil, kam Vike na ty myšlenky chodí. Sám nikdy nic podobného neslyšel a nikdy neslyšel nic moudřejšího.

„Vezmeš mě k Fjalovi s sebou?“ zeptal se Vike.

„To víš, že vezmu,“ řekl Halvar, „ale drž jazyk za zuby. U Fjala jsou moc upovídání a všechno, co uslyší, trousí dál.“

„O kamení ani slovo,“ slíbil Vike. „Přece mám vychování, ne?“

„Máš vychování a máš i leccos navíc,“ řekl Halvar. „Něčeho máš tolik, že bys mohl rozdávat.“

Fjale měl dobrou náladu a prodal Halvarovi levně dva krásné náhrdelníky. Koneckonců Halvar s Vikem zbavili háj kamení, takže se to vlastně vyplatilo, říkal si v duchu Halvar. Teď mají další kus pole, ovšem prohnal se pořádně.

„Doufám, Viku, že dveře zůstaly celé,“ řekl.

„Jsou to silné dveře,“ řekl Vike. „Ty víš, z čeho stavět.“

„To rád slyším,“ řekl Halvar, „člověk dělá, co umí.“

„Jsi bezvadný, táto,“ řekl Vike, „nikdo z kluků nemá takového tátu jako já.“

„A když řeknou, že mají lepšího tátu než ty, tak co uděláš?“

„Kdopak by se staral o chlubily,“ řekl Vike.

„Tak bys neudělal nic?“ podivil se Halvar.

„Uvaž, táto,“ řekl Vike, „mluvíš za sebe a ve svůj prospěch, ale člověk musí pochopit, že ostatní kluci chtějí své táty trochu vylepšit.“

„Myslíš?“